

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Főbé evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„Óh, ha az én kérésem teljesülne, és az Isten megadná, amit reménylek.” Jób 6: 8.

Örüljete! A mai vasárnapon ez a felszólítás hangzik felétek: »örüljete!« Örüljete! Örülni ma, amikor egy hosszú tél minden keservét nyögjük? Örülni, amikor rettenetes erővel pusztít az árvíz és ezeket tesz hajléktalanokká. Örülni, amikor országok dőlnek romba és a pokol minden hatalmak körülöttünk. Örülni, amikor ezren és ezren kezüket tördelik, sírnak és jajveszékelnak, amikor özgegyek és árvák nyújtják felénk esdeklő kezüket.

Örüljete! Milyen szilárdan, milyen határozottan áll előttünk a parancs! Örülj, örülj, mert van okod rá; örülj, mert örülhetsz; örülj, mert szabad örülnöd! Az ótestamentomi Jób azt szeretné, ha a kérése teljesülne és Isten megadná, amit remél. Talán te is örülnél, ha minden úgy lenne, ahogyan szeretnéd, ha minden kérésed teljesülne, ha minden reményed valóra válna, ha minden zavartalanul, simán menne az életedben, ha szeretetet, elismerést kapnál... Örülnél, ha volna okod rá — mondod. De az Úr azt akarja, hogy örülj akár vihar zúg, akár a nap süt. Örülj, ha ütnek, bántanak, rágalmaznak; örülj, ha minden sötét körülötted.

De hát minek örülj akkor? Örülj, hogy az Uré vagy, hogy az Ő drága vérén megváltott, hogy magáévá tett. Örülj, hogy elvégzetetted és neked nem kell egyebet tenned, mint elfogadnod a kész kegyelmed. Ez a legnagyobb öröm, ez elég egy egész életre. — Ha még ezen kívül is kapsz az Úrtól valamit, az mind kegyelem, csak külön kegyelem. És mennyit kapsz! Kezdd el így nézni az életedet, minden napodat és szíved, életed túlrad az örömtől. Kezdd el reggel és minél inkább hálát adsz, és minél inkább örvendezel, annál több okot találsz majd egész nap az öröme. Kérd az Urat, hogy nyissa meg szemedet az Ő nagy kegyelmének a meglátására és akkor, ha nem teljesülnek kívánságaid, ha nem is kapod meg amit reményelsz, boldog, örvendező leszel. Boldog vagy-e? Van-e valódi örömed? Ha nincs, kérdezd meg az Úrtól, miért nincs és egészen bizonyosan benned lesz az ok. Rajta nem múlik. Nála készen van. »Csupa napsugár a szív, hol Jézus a Király.«
Dr. F. M. d. f.

A világ szemében a keresztyén élete csupa siralom és bánat, üldöztetés és szerencsétlenség s el kell szenvedniök azt, hogy ejőlött a világ örül, ujjong s csúfot üz belőlük... Ilyenkor a keresztyén teljes szívvel az Igéhez tartsa magát és azzal vigasztalódjék, hogy Krisztus hűséggel ígerte meg nekünk, hogy velünk lesz az Atyával és megöriz attól, hogy a gonosz árthasson. Így mindig találunk örömet és vigaszt s egyre vidámbabbak leszünk. Szenvedés vagy ellenállás nem szomorít, nem csüggeszt el, sőt édessé és kedvessé lesz minden szenvedés Krisztusért. Ezenkívül a keresztyénnek itt a földön más tökéletes és igaz öröme nem lehet.
Luther.

Eddi.

Napsugaras vasárnap reggelen
a villamos sárgán megáll velem.
A kis téren keresztülsietek.
Iskola vár. Iskolásgyerekek.
Elhagyom az arany sugar-özönt
és csendülő »Erős várunk!« köszönt.
Allok az ünneplőbe öltözött
pöttöm fiúk, pici lányok között.
Szívükből ének, imádság fakad
és elhagyja a komoly falakat.
Száll, száll a kéklő magasságon át.
Keresi Istennél az otthonát.

Iskola ez. Tanulunk valamit.
Nyitva a Bibliánk. Hinni tanít.
Eloolvassuk a szent történetet:
ahogy a nép ezrével sietett
hallani a Mester szelíd szavát...
s a pusztaságban, ahol rátalált,
nem volt kenyér... csak egy fiúgyerek
vitt két halat, öt árpakenyeret.
S ötezerek hogy laktak jól velem!
Hogyan lettek még kosarak tele
azzal, ami evés után maradt,
a kék galileai ég alatt.

Évi kételkedik. Az nem lehet.
Hogy ennék öt kenyérből eleget
ötezer ember? Nem sok egy falat,
annyi se jut egynek s dehogyan marad!
Fürtös fejébe ez sehogyse fér.
Jól tudja ő, hogy mennyi egy kenyér
és megtanulta, mi az egyszerű.
Akárhogy számolgat most, mégse megy.

Nem látja Jézust. Hibás az egész.
Lelkesen ugrik, szóra, harcra kész
a másodikos, szöke kis Dezső:
Jézus tette! Mindenre képes ő!
Ha egy darab kenyér lett volna csak,
akkor is elég, akkor is marad,
akkor is megcselekszi a csodát
és ezereknek táplálékot ad!

Eddike is nagyon jelentkezik.
Felémmutatja csepp, rózsás kezét.
Csak egy falat, sima gyerektenyér...
»Ha ekkora lett volna a kenyér!«
Kisujjából mutat egy darabot:
»Ha ennyi kenyér lett volna csak ott!...
Az Úr Jézusnak nem nagy valami
ötezret ennyiből jöltartani!«

Boldogan, mosolyogva hallgatom.
Napsugár csillan be az ablakon.
Ó, most kilesett bennünket a nap!
Látta, hogy Eddiék tanítanak.

Hisz bárha mind idesereglenék
ez a hitetlen koldus nemzedék
és megtanulná, mért olyan szegény,
elsős kis Eddi gömbölyű kezén! —
Én, a tanítvány, boldogan lesem.
Csak egy Áment mondok még csöndesen.
— Nap mosolyog be a nagy ablakon. —
Hazafelé is elmondogatom
az új leckét, — a Mester adta fel —:
»Ha mint a gyermek, olyan nem leszel...«

T. E. d. p. t.

Ami a mennyben van . . .

Szívem örömtől reszket,
Búsulni nem tudok,
Az ajkam énekelget,
Rám napsugár ragyog.

Igy énekelt Gerhardt Pál, aki 6 éves korában, a 30 éves háború rettenetes nyomorúságai között árvaságra jutott. 20 éves korában átélte a pestis borzalmát, 30 éves korában porig égett a város, ahol lakott, 60 éves volt, amikor hivatalvesztésre ítélték s hontalanná és koldusszegénnyé lett. Ezek a dátumok azonban csak élete nagyobb szenvedéseinek állomásai. Egy kortársa azt mondta róla: »A megpróbáltatások nem panaszra nyitották ajkát, hanem dicsőnekre.« Miért tudott énekelni? Ő maga megmondja nekünk:

A nap, mely így nevet rám:
Jézus, dicső Uram,
S mit énekel szívem, szám,
Az fönn a mennybe van.

Az élet legszebb napja.

Nagy robbanás történt egy gyárban. A munkások nagyrésze súlyos égési sebeket szenvedett. Isten egy szolgálója felkereste a szerencsétlenül járt embereket, közöttük egy 26 éves fiatal leányt is, aki a felismerhetetlenségig eltorzult arccal feküdt a kórágyon. Félő volt, hogy a szemvilágát is elveszítheti. A sok szenvedés láttán mélyen megrendülve szólította meg Isten szolgálója ezt a leányt: »Gyermekeim, életének legrettenetesebb napját élte meg tegnap.« »A legrettenetesebbet? Nem, a legszebbet! Tegnap a halál partján álltam. Isten pillanatok alatt felsorakoztatta bűneimet. Irgalomért könyörögtem. Láttam a töviskoronás Megváltót, aki érettem szenvedett.« Azután elmondta, hogy azóta, a sok szenvedés dacára is, békén pihen Isten örökkévaló karjaiban. Mennél tovább beszélgettek, annál nyilvánvalóbbá lett ennek a leánynak mély hite s boldogsága. Életét letette Ura kezébe s örömmel készül a hazamenetelre. De örömmel szolgál még itt a földön is, ha a Megváltó ezt végezte fölöle, az Ő dicsőségére.

A bűn.

Egy földműves gazdának egész termését elverte a jég. Amikor valaki sajnálkozását fejezte ki efölött s hogy őt Isten ilyen szerencsétlenséggel sujtotta, az öreg gazda csendes mosollyal így felelt: »Ez nem szerencsétlenség, csupán kár; szerencsétlenség egyedül csak a bűn lehet!«

Fejlógatók?

A legtöbb ember tévesen gondolkozik a hívő keresztyén állapotáról. Hányszor illették már a keresztyéneket a »fejlógatók« gúnynévvvel! Úgy képzelik, hogy Jézus tanítványa sötét, nyirkos pincében él...

Aki így gondolkozik, az nem ismeri a Bibliát. Nem ismeri Isten csodálatos parancsolatait: »Légy bátor és erős!« »Az Úrnak öröme a ti erősségetek.« »Mindenkór örüljetek!« Ez a parancs szól a legnehezebb idők számára is, sőt éppen ezek számára.

Józsue, amikor az Úr őt bátorságra, öröme biztatta, küzdelmekkel teljes időket élt. Előtte volt az igéret földje, amelyet Isten parancsa szerint el kellett foglalniuk. A földet azonban erős, fegyveres nép lakta. Városaik mérhetetlen magaságú falakkal körülvéve. Visszatérni nem lehetett, mögöttük pedig a gyilkos pusztta. Vajjon nem keresztülvihetetlen parancs-e itt az örvendezés? De Józsue megértette a parancsot: Nem szabad az ellenségre nézni! Nem szabad a magas falakra nézni! Nem szabad a saját gyengeségével számolni! *Istenre kell nézni, a nagy, hatalmas Hősre!* Megtette és győzött.

A keresztyén örömet örökkévaló forrásból meríti: Istenre néz, akinek Jézus Krisztus által tulajdona. Őt követi s az akadályok maguktól dőlnek le.

Boldog emberek.

Bodelschwingh lelkész beszéli el emlékezéseiben: Meghalt egy diakonisszánk. Sirjánál ott állt az édesanyja is. Jóllehet könny csillogott a szemében, mégis egész lénye csendes békességet, örömet sugárzott, amely sokkal nagyobb és mélyebb volt fájdalmánál. Amikor az utolsó verset is elénekeltük, odajött hozzám, kezét felém nyújtotta és így szólt: »Ha még tíz leányom volna, mind a tízet ideadnám, mert az én leányom boldog volt.« Nem akarom megnevezni ezt az édesanyát. A leánya sírkövén ez áll: »Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok.« Szívából fakadó vallomása volt annak, aki a sírkő alatt feküdt. Halálát vérmérgezés okozta. Néhány nappal hazamenetele előtt még azt kérte, hogy vigyék be abba a kórterembe, ahol éveken át ápolt, hogy bocsánatot kérhessen mindenkítől. A betegeket mélyen meghatotta s mint egy szájból fakadt a felelet: »Soha nem bántott meg egyikünket sem!« Azután azt mondta: »Mindaz, amit a Megváltótól kaptam, csupa irgalom és kegyelem.« S amikor utolsó sóhajta lelke az égi honba szállt, az édesanyja szemében könny csillogott. Fájdalom és öröm könnye volt...

Miért nem örülsz?

»Maradjatok énbennem« — így szól Jézus (Ján. 15:4). »Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék« (Ján. 15:11).

Szívünk csendes öröme Megváltónkkal, a Jézus Krisztussal való szoros összeköttetésen alapszik. Az Úrral való életközösség feltétele Isten gyermekei örömeinek. Ez az öröm megall a szenvedések között is. Könnyűvé teszi a terhet, világgossá a sötét utat, békességessé a nyugtalan emberi szívet. Miért hiányzik olyan sokszor ez az öröm? Azért, mert hűtlenség vagy engedetlenség által megszakad a Megváltóval való összeköttetésünk. Ennek természetes következménye, hogy eltűnik az örömünk. Az Úr Jézus mint egy láthatatlan barát, óráról-órára mellettünk akar lenni. Napi munkánkhoz körültekintést, hűséget, bátorságot és erőt ad.

Az Ó Lelke akadálytalanul kell hogy munkálkodhassék bennünk. Meg kell maradnunk öbenne, hogy örömmel teljes lehessen.

Sz. M. d. t.

Milyen lesz a mennyország?

Aki teljes életében az élvezeteket hajszolta, úgy véli, hogy a mennyországban is ezt folytathatja majd, természetesen még fokozottabb mértékben. Aki testies gondolkozású, az a mennyországról sem tud más véleményt alkotni. Aki itt a földön emberekhez ragaszkodik, úgy képzeli, hogy odaát elválaszthatatlanul együtt lehet bálványaival. Ezek a képek azonban inkább a pokolhoz hasonlítanak. A mennyei Atya hajlékai nem ilyen emberek számára készítették. Földies gondolkozású emberek ott éhen pusztulnának, mert semmi sem található abban az országban abból, ami őket táplálhatná. A vízben csak a hal létezhetik. A levegőben csak a madár élhet. A mennyországban csak mennyei emberek érezhetik jól magukat. Ujjászületté már? Életelemeddé vált a menny? Ha még nem, akkor nem jutsz a mennybe. Mindenki a maga helyére fog kerülni. Akiben a Szentlélek lakozást vehetett, annak ő kijelenti, hogy mennyei otthon készített számára. »Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt...« (I. Kor 2:9.)

Boldogtalan szeretnél lenni?

Akkor mindig csak magaddal törődj! Vedd számba, hogy milyen sokan adósaid szeretettel, tiszteletadással! Gondolj be nem teljesedett vágyaidra, fel nem ismert tehetségedre! Így sikerülni fog mindazt, amit Isten szeretete számodra készített, bűnné tenni s hamarosan olyan boldogtalan, szerencsétlen leszel, amilyen csak akarsz.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Április 15. Zs. 119:145—160. I. Sám. 20: 24—42. Ime a hazugság mit sem használ. Csak tetézi a bűnt és a nyomorúságot s a vége elválás és zokogás. Ne térjünk le sohasem az őszinteség és igazság útjáról!

Április 16. Gal. 6:11—18. I. Sám. 24. Aki Istent féli, az nem áll bosszút ellenségén, hanem Istenre bizza az ítéletet. Nemeslelkű magatartás, az Isten parancsa szerinti cselekvés meg tudja törni a legelszántabb ellenséget is. Máté 5:44!

Április 17. I. Móz. 41:1—16. I. Sám. 28: 4—20. Minden helyzetben Istenhez tanácsért fordulni s kérésünkkel őt megostromolni: ez a helyes út. De ha Isten hallgat? Akkor tovább kell őt ostromolni. Őt! Halottidézés Isten ellen van. Az Írás tiltja. Aki mégis a tévelygés ezen útjára lép, ítéletét hallja. I. Krón. 10:13—14.

Április 18. I. Móz. 41:17—36. I. Sám. 31: 1—13. Az öngyilkosság rettenetesen szomorú pontja egy befejezett életnek. Nem igen várható más annál, aki Isten keze alatt megtörni és megtérni nem akart, mint hogy saját kezével dobja el életét, mikor reménytelen a helyzete. De mennyi vereség jár ilyen bűn nyomában!

Április 19. I. Móz. 41:37—57. Ján. 13: 1—5. Az Úr szeretete nem hangulat szerinti, hanem mindvégig kitartó, állandó. Hogy az Úr előre látja Keresztjét, nem befolyásolja szeretésében s nem keseríti el, hogy elforduljon e világtól. Még tanítványainak a hűtlensége és árulása sem. Szeretete alázatos szolgálatra készíteti. És szeretete mindazoké, akik az övéi.

Április 20. Zs. 98. Ján. 13:6—11. Az Úr cselekvése felülhaladja az emberi értelmet. Szeretetszolgálat is. Büntörlése is, amely a legnagyobb szolgálat. Értelmetlen emberi, sőt még tanítványi gondolkozás is képes ellene tiltakozni. Az Úr szavának ereje le tudja győzni és győzze is le az ellenmondást és ellenállást, hogy teljesen kiszolgáltassuk magunkat neki alapvető, majd folytonos megtisztításra!

Április 21. Ján. 16:5—15. Jak. 1:16—21. Ján. 6:60—69. II. Tim. 2:8—13. Ján. 13: 12—20. Amit az Úr és a Mester cselekszik, az a szolgának és tanítványnak példaul szolgál. Aki Jézus szolgája, tanítványa, küldötte, ezen mivoltából kifolyólag krisztusi szeretetben való szolgálatra van kötelezve. Jézusnál nagyobb senki nem lehet, sem egyén, sem egyház, ha Jézus nevét viseli, ezért nem uralkodhatik, hanem csak alázattal szolgálhat. Ebben boldogsága forrását bírja.

Április 22. Zs. 119:161—176. Ján. 13: 21—30. Az Úr ismeri árulóját. Minden szív nyitott könyv tekintete előtt. Meg is jelöli az árulót nem megbélyegzés, ha-

nem megtérítés céljából. Hátha mégis! Aki meg nem tér, csak eltávolodhatik az Úrtól — a sötétségbe. Kívül, belül, mindent sötétség: ez az áruló sorsa. Enn vagyok az, Uram?

Április 23. I. Móz. 42:1—17. Ján. 13: 31—38. Nem olyan a szemünk, mint az Uré. Ahol a miénk semmit, ott az övé jövőt lát. Amiben mi csak keresztet, gyakorlatást sejtünk, abban Ő a feltámadását s dicsőségét látja. Ezért nyugodt a halál árnyékában is. — Testamentoma: övéi az Ő szeretetével szeressék egymást. Ez az ismertettjük, nem nagyhangú fogadkozások.

Április 24. I. Móz. 42:18—38. Ján. 14: 1—6. A Jézus nélkül levés és maradás gondolata ijesztő az övéi számára. A benne való hit megnyugtat. Ő az Istenhez vezető út. Igazán megismerteti Istent, mert mint Atyát látattaj velünk. Örökéletet ad. Boldogok, akik hisznek...

Április 25. I. Móz. 43:1—14. Ján. 14: 7—14. Az Atya és a Fiú egysége teljes. Látni akarod Istent? Nézz Jézusra s látod Istent. Az Atyát keresed? Jöjj velem Jézushoz s Ő elvezet az Atyához. Altaga az Atya szól és cselekszik. Aki hisz a Fiúban és szereti őt, eggyé lesz vele s így általa is cselekszik az Atya — nagy dolgokat is. Kérjük ezt!

Április 26. I. Móz. 43:15—34. Ján. 14: 15—24. A Krisztussal való egység kötelez krisztusi életre. És lehetlenné teszi övéi árvaságát, mert Krisztus küldi Szentlelkét, s az Atyával együtt lakozást vesz bennük. Így Isten temploma lesznek (I. Kor. 3:16). En — Isten temploma!

Április 27. És. 55:6—11. Ján. 14:25—31. A Krisztussal való egység az ő békességében is részletet: békességet szerez az Atyával és a testvérekkel. Nincs nyugtalanság s nincs félelem. Testvér, a Krisztusé vagy?

Április 28. Ján. 16:23b—33. Jak. 1:22—27. Luk. 11:5—13. I. Tim. 2:1—6. Ján. 15: 1—8. Aki Krisztusban van, krisztusi életet él. Nem magától, hanem Krisztusból. De csak addig, míg Krisztusban van, s addig mindig inkább. Isten dicsőítésére. A Krisztustól elszakadás meddővé teszi az életet. Isten keze műveli ezt.

Április 29. Zs. 121. Ján. 15:9—17. Maradjunk hát Krisztusban! Hogy szerethessen bennünket. S minket is testvéri szeretetre indítson. A testvéri szeretet önfeláldozó! És az Úr barátaiá tesz. Szeretnél szeretni s szeretned, ha szeretnének? Maradj Krisztusban!

Április 30. I. Móz. 44:1—13. Ján. 15: 18—27. Miként Krisztust, az övéit is gyűlöli és üldözi a világ. Természetes ez, mert ők nem világ. A világ gyűlölete rajtuk keresztül Istent éri s bűne néki. Isten Lelke s Krisztus hívei bizonyágot tesznek a világ ellen s Krisztus mellett. Mindig.

Z. H.